

Una este exigența calității și a progresului, și alta este „plecați de acolo, că nu sinteți buni de nimic (decît să stați pe statele de premii)“. Cine face o astfel de judecată trebuie să aibă în buzunar antidotul, soluția, piesele de schimb. Și, în spate, puțin mai multă autoritate culturală.

Aș vrea să ne obișnuim cu gîndul că teatrul pentru amatori, cu funcție educativă mai marcată, cu mesaj mai ușor de înțeles, cu mijloace de comunicare mai directe, e un teatru special. El trebuie scris în așa fel încît să poată fi preluat și de profesioniști, dar să fie, în orice caz, accesibil masei amatorilor, care nu sînt încă profesioniști. Între nivelul cel mai popular și cel mai intelectual nu sînt două trepte, ci o sută de trepte. Un autor cult, care răspunde comenzii sociale, trebuie să știe exact pentru cine scrie. Un autor care nu răspunde comenzii sociale e liber să discute numai cu eternitatea, cu soluții de la caz la caz. Nimeni nu oprește un autor care scrie piese scurte să le scrie „etern“. Dar nimeni nu-l poate obliga la asta, fiindcă eternitatea nu e la îndemîna cui vrea. Nici măcar a celor care abuzează, în critică, fără risc, de acest concept. Ca niște muște la arat.

Rămîne să ne mai punem o întrebare: de ce nu se potrivesc criteriile? De ce amatorii joacă, aplaudă, rîd și se bucură de unele piese ale noastre, iar critica le consideră nule și neavenite?

Și: dacă piesele acestea sînt nule și neavenite, pentru ce le mai scriem?

STUDIUL TINEREI GENERAȚII

Teatrul „Ion Creangă“ manifestă o preocupare constantă pentru diversificarea metodelor și a mijloacelor de educație politico-ideologică și estetică a spectatorilor săi, pentru lărgirea relațiilor cu publicul. În acest context, se cuvine să subliniem o recentă inițiativă a colectivului teatrului, demnă de toată lauda: crearea Studioului tinerei generații.

Studioul a fost deschis cu prilejul Săptămîinii Teatrului „Ion Creangă“ și s-a înscris pe un drum care promite succese. El a fost creat cu un dublu scop: pe de o parte, pentru îmbogățirea mijloace-

lor de expresie ale actorilor, pe de alta, în vederea găsirii unor forme noi de atragere, sprijinire și lansare a creației artiștilor amatori. Prima sa manifestare, intitulată Profiluri inedite, a fost organizată sub formă de cenaclu. Actori profesioniști și elevi din școlile bucureștene și-au prezentat creațiile poetice. Alături de actorii Ștefan Radoff, Arcadie Donos, I. Gh. Arcudeanu, au citit, din versurile lor, elevele Olga Negulescu și Mihaela Săsărman.

O altă manifestare a Studioului a fost consacrată elevilor-dramaturgi. Cu acest prilej, în lectura actorilor teatrului, a fost prezentată piesa elevei Roxana Rusu, intitulată Nava cu trei pasageri. O sală arhiplină a ascultat cu interes textul; au urmat dezbateri care au subliniat atît calitățile, cît și unele neîmpliniri ale piesei.

Și: dacă nu le scriem, cine o să le scrie? În așa fel încît să placă criticii, indiferent ce vor zice amatorii.

De ce critica și amatorii nu găsesc mai multe puncte de convergență, nici în anul „Cîntării României“, adică al mișcărilor de amatori? De ce criteriile cu care se judecă mișcarea de amatori sînt acelea din Compendiul de Istoria literaturii? De ce toate piesele de amatori trebuie să pună „marca problemă“, ori să semene cu Wesker, ca să fie omologate? Nu-i prea mare distanța dintre critic și publicul teatrului de amatori? Nu-i prea nedialectică cerința?

În ce mă privește, nu mă simt dezonorat de nici una dintre piesele mele de amatori, nici măcar de cea mai slabă, care e un simplu exercițiu calamburist*. Sînt tot atîtea Trepte pe care mi-am pus Autograful, pe care le-a preluat Consiliul, considerîndu-le Cadoul caduc cu care atentez la Tezaurul mai durabil al teatrului scurt. Și ca mine or fi și alții.

Iar celor ce vor veni de-acum înainte le dorim o discuție mai la obiect, cu o critică ceva mai atentă și mai aplicată. De piese mai bune și mai potrivite, mișcarea artistică de amatori are mare nevoie, convin; dar nu de pretenții și ifose gratuite, nici de bilanțuri licbidatoriste.

* Și, slavă domnului, că și Nenea Iancu, mîncînd Constituțiunea și dînd legea de murături, era curat-murdar la asemenea fapte.

Înființarea Studioului — ca, de altfel, și primele sale activități — se înscrie în cadrul marelui Festival național „Cîntarea României“. Colectivul Teatrului își diversifică și își perfecționează în continuare formele de concurență cu mișcarea de amatori; actori și regizori îndrumă echipele artistice de amatori de la Uzinele „Republica“, de la Casa de cultură a tineretului din sectorul 4 („Club T-4“), precum și corul „Gheorghe Danga“ de la Casa de cultură a sectorului 5. Bunăoară, în spectacolul Snoave cu măști, pe care-l va prezenta în cadrul Festivalului „Cîntarea României“ echipa artistică „Club T-4“, joacă împreună actori profesioniști de la Teatrul „Ion Creangă“ și artiști amatori.

S. V.